

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Плевен, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЖАНЕТА Д. Г.А

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от ЖАНЕТА Д. Г.А Гражданско дело № 20214400100659 по описа за 2021 година

Постъпила е искова молба /ИМ/ от З. Й. Ф. чрез пълномощника й адвокат Т. Г. от САК против Гаранционен фонд, гр. София, уточнена с молба от 20.12.2021 г., в която се твърди, че при ПТП, осъществено на **11.11.2020 г.** в гр. Плевен в качеството си на пешеходец, който пресича пешеходна пътека ищцата е била ударена от лек автомобил м.м. "****" с рег. № ***, управляван от водача Е. Д. А., в резултат на което е претърпяла увреждания на здравето си. Твърди се, че лекият автомобил се е движил с несъобразена скорост преди ПТП, както и че по отношение на автомобила не е имало сключена валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" към тази дата. Твърди се, че в причинна връзка с ПТП е претърпяла фрактура /счупване/ на горния крак на големия пищял на костите на подбедрицата на левия крак, избиване на първи и втори горни десни зъби и избиване на първи и втори долни десни зъби, оток и кръвонасядане в областта на ляво коляно, в горната част на подбедрицата /мястото на счупването/, оперативно лечение на фрактурата на ляв долен крайник, претърпени неудобства във възстановителния процес, подробно описани в медицинските документи, които в съвкупност са довели до невъзможност за самостоятелно придвижване и обслужване, наложили са оперативно лечение с висока сложност, както и че оздравителният период е бил дълъг, съпътван с интензивни болки и страдания, битови неудобства и стрес от преживяното. Твърди се, че и към момента на подаване на ИМ този

оздравителен процес не е приключил и ищцата все още не може да обслужва сама и движи без чужда помощ. Твърди се, при оперативното лечение е извършила разходи за остеосинтезен материал, необходим за фиксиране на фрактурата в размер на **1 150 лв.**, които не са поети от НЗОК и съставляват имуществени вреди за нея. Твърди се, че ищцата е претърпяла значителни физически болки и страдания в резултат на уврежданията си, като наред с това преживяното при ПТП се е отразило и на психиката ѝ, тъй като след инцидента изпитва повишени безпокойство и тревожност без видима причина, страх от автомобили, притеснение и безпокойство при необходимост да пресича пътно платно, нарушен сън, станала по-затворена, не излизала и не се срещала често с приятели. Претърпените от ищцата неимуществени вреди, подробно описани по-горе същата оценява на **100 000 лв.**

Ищцата твърди, че е подала до Гаранционен фонд уведомление за вреди на 02.01.2021 г., по което е образувана щета № 21-210009/12.01.2021 г., но е получила писмо, с което ГФ ѝ отказва изплащане на обезщетение, което обосновало правният ѝ интерес да потърси правата си по съдебен ред.

Моли се съда, като съобрази представените по делото доказателства да постанови решение с което да осъди ответника Гаранционен фонд да заплати на ищцата:

сумата от **40 000 лв.** /частичен от иск за **100 000 лв.**/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания в резултат на ПТП, осъществено на **11.11.2020 г.** в гр. Плевен с участието на лек автомобил м.м. "****" с рег. № ***, управляван от водача Е. Д. А. без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането – 11.11.2020 г. до окончателното ѝ заплащане;

сумата от **1 150 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на описаното по-горе ПТП, представляващи разходи за лечение – остеосинтезен материал за извършена операция на ищцата, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на извършване на разхода – 22.11.2020 г. до окончателното ѝ заплащане.

Ищцата претендира и направените по делото разноски.

В срока за отговор по реда на чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника Гаранционен фонд /ГФ/, гр. София чрез пълномощника му ст. юриконсулт Т. М.. С отговора предявените искове се оспорват изцяло като неоснователни и недоказани поради липса на представени писмени доказателства с ИМ във връзка с механизма на

процесното ПТП. Според ответника е налице злоупотреба с право, тъй като ищцата е могла да се снабди с документи за ПТП, но бланкетно както в производството пред ГФ, така и при образуване на делото е изпълнила това свое задължение, поради което ответникът е затруден да упражни правата си в производството. В отговора се признава, че по искане на ищцата е образувана щета № 21-210009/12.01.2021 г. пред ГФ, но се посочва, че въпреки предоставената ѝ възможност и дадени указания ищцата не е представила доказателства, въз основа на които да се направи извод относно наличие основание за определяне и заплащане на обезщетение. Според ответника при липса на доказателства за противоправно поведение на деликвента Е.А. не може да се направи извод и за пряка причинна връзка между увреждането и претърпените от ищцата вреди, поради което ответника оспорва механизма на ПТП, установен с констативния протокол за ПТП. С отговора се твърди съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата като пешеходка. Алтернативно, искът за неимуществени вреди се оспорва по размер поради прекомерност на претенцията с оглед принципа на справедливостта и установените икономически условия в страната и разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Прави се възражение за присъждане на законната лихва за забава преди датата на подаване на ИМ като се позовава на това, че ГФ се е произнесъл в законоустановения срок отказвайки да изплати обезщетение.

С отговора се иска да бъде конституирано като трето лице-помагач на ответника по реда на чл. 219 ал. 1 от ГПК на Е. Д. А., което искане е уважено от съда с определение № 1388/11.10.2021 г. по делото.

В о.с.з. ищцата З. Й. Ф. не се явява, но чрез пълномощника си адвокат Т. Г. поддържа предявените искове. Иска се присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на пълномощника на ищцата при условията на чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА поради оказана безплатна правна помощ по делото. В депозираните писмени бележки ищцата чрез пълномощника си поддържат твърденията в ИМ и счита, че от доказателствата по делото се установяват понесените болки и страдания в резултат на претърпяното ПТП в претендирания размер. Според ищцата от представените по делото писмени доказателства, вкл. становището на Комисията за финансов надзор безспорно се установява, че сключената по отношение автомобила застраховка „Гражданска отговорност“ със „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД е била прекратена към датата на настъпване на ПТП. Според ищцата като трето лице по застрахователния договор меродавно за нея е отразеното в регистъра към ГФ, в който в реално време се показват валидните застраховки към определен

момент на леките автомобили с български номера и при направената справка в този регистър е установено, че по отношение на процесния автомобил няма отразена сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП и са налице основанията на чл. 574 ал. 12 за ангажиране на гаранционната отговорност на ответника. Пзовава се на ТР от 23.12.2005 г. по тълк. дело № 1/2014 г. на ОСТКна ВКС. Според ищцата въпросът със законосъобразността на прекратяване на договора за застраховка, сключен по отношение на процесния автомобил не е предмет на настоящото производство и не следва да бъде разглеждан подробно, а би могло да бъде предмет на бъдещ процес срещу застрахователното дружество. Обсъждат се причинените на ищцата физически и психически вреди, които според ищцата се доказани по основание и размер, като се посочва, че ищцата се нуждае от значителни средства за да възстанови избитите си зъби чрез оперативно лечение. Според ищцата претендираното обезщетение са съобразено с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД в това число икономическите условия в страната и размера на застрахователното покритие по застраховка „Гражданска отговорност“, както и всички други обективни обстоятелства, визирани в ППВС № 4/1968 г. Алтернативно се прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от ответната страна.

Ответникът Гаранционен фонд /ГФ/, гр. София чрез пълномощника си адвокат Н. И. и адвокат В.К. от ВТАК оспорва предявените искове, поддържа възраженията в отговора на исковата молба и претендира направените по делото разноси, в това число за юрисконсултско възнаграждение. Според ответника по отношение на лекия автомобил е налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП с „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД, което изключва отговорността на ответника, като според него обстоятелството, че тази застраховка не е отразена в информационната система към ГФ не води автоматично до извода, че тя е прекратена. Пълномощниците на ответника се позоват на представените по делото писмени доказателства – застрахователна полица и анекс към нея, от които се установява, че автомобилът е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП и правят извод, че искът е насочен срещу ненадлежна страна и поради това е неоснователен.

Третото лице – помагач Е. Д. А. чрез пълномощника си адвокат Н.М. от ПЛАК взема становище за неоснователност на исковете по отношение на този ответник и счита, че ответник по исковете следва да бъде „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД. Твърди, че по отношение на автомобила м.м „****“ с ДК № *** към 11.11.2020 г. е била налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на 01.10.2020 г. по застрахователна полица № BG/30/12002777699. Твърди, че към момента на сключване на застраховката автомобилът е бил нов внос и без български регистрационен номер, но веднага след регистрацията му е сключен анекс от 02.10.2020 г., в който е посочено, че застраховката се отнася за този автомобил. Поддържа, че е допусната грешка от служител или брокер на застрахователно дружество

„ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД при оформяне на анекса, но след като застрахованото лице е изпълнило задълженията си по договора, тази грешка не би могла да доведе до валидно прекратяване на договора за застраховка, като наред с това собственикът на автомобила не е бил уведомен за прекратяване на полицата до м. януари 2021 г., когато е посетил застрахователя за да заплати следващата вноса на застрахователната премия. Според третото лице констативният протокол за ПТП отразява сключената застраховка и се ползва с материална доказателствена сила относно отразените в него обстоятелства относно механизма на настъпилото ПТП, участниците в него, пострадалите лица и вредите, документите, представени от участниците в произшествието, обстоятелството, че автомобилът м.м. „***“ с ДК № *** е застрахован в посоченото по-горе ЗД. Позицията се на съдебна практика на ВКС в тази насока. Претендира направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. и представя списък на разноските.

Съдът, като съобрази становищата на страните и представените по делото доказателства, прецени ги по реда на чл. 12 и чл. 235 ГПК поотделно и в тяхната съвкупност и прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на разглеждане в настоящото производство са предявени иски с правно основание чл. 558 ал. 5 вр. чл. 557 ал. 1 т. 2 б. „а“ вр. чл. 519 ал. 1 т. 1 от КЗ вр. чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД.

Ищцата З. Й. Ф. претендира:

обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на сумата от **40 000 лв.** /като искът е предявен като частичен от иск за **100 000 лв.**/, които вреди в резултат на ПТП, настъпило на **11.11.2020 г.**, изразяващи се във физически, емоционални и психически болки и страдания описани в ИМ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 11.11.2020 г. до окончателно изплащане на сумата.

обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на сумата от **1 150 лв.**, представляваща разходи за лечение – остеосинтезен материал за извършена операция на ищцата, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на извършване на разхода – 22.11.2020 г. до окончателното й заплащане.

Вредите се претендират от ГФ поради това, че лекият автомобил, с който е причинено ПТП – м.м. „***“ с рег. № ***, управляван от водача Е. Д. А. не е имал сключена валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" към датата на ПТП – **11.11.2020 г.**

В тежест на ищцата е да докаже наличието на предпоставките на чл. 558 ал. 5 вр. чл. 557 т. 2 б. „а“ от КЗ за ангажиране на отговорността на ответника, а именно: че е налице деликтна отговорност на водача на лекия автомобил

м.м.“****“ с рег. № *** Е. Д. А., в резултат на което са настъпили твърдените в ИМ имуществени и неимуществени вреди в причинната им връзка с увреждането. В тежест на ответника и третото лице -помагач е да докажат възраженията си, в това число за съпричиняване или че за лекия автомобил м.м.“****“ с рег. № *** е налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към 11.11.2020 г..

Установява се от представения с ИМ констативен протокол за ПТП с пострадали лица, изх. № 316000-43214/24.11.2020 г., съставен от пол. инсп. С. К. при ОД на МВР Плевен /л.14-15/, че на 11.11.2020 г. около 11,20 ч. ПТП, осъществено на кръстовището образувано между ул. „****“ и ул. „****“ е било посетено от мл. автоконтрольор в С“ПП“ при ОД на МВР Плевен М .В., при което е констатирано, че ПТП е осъществено с участието на лек автомобил м.м.“****“ с рег. № ***, управляван от водача Е. Д. А., лек автомобил м.м.“****“ с рег. № ***, управляван от водача С. М. М. и ищцата в качеството на пешеходец като трети участник, при което ищцата е пострадала с поставена диагноза „счупена лява подбедрица“. Установява се от протокола, че като обстоятелства и причини за ПТП е посочено, че в гр. Плевен, в кръстовището между ул. „****“ и ул. „****“, срещу блок „****“, водачът на лекия автомобил м.м.“****“ с рег. № *** Е. Д. А. не е спазил необходимата дистанция спрямо спрелия преди него на пешеходна пътека „Зебра“, означена с пътна маркировка М82 и пътен знак Д17 лек автомобил м.м.“****“ с рег. № ***, управляван от водача С. М. М., ударил го е в задната част, в следствие на което спрелият автомобил се задвижил и ударил пресичащата на пешеходната пътека в качеството на пешеходец ищца, в резултат на което е настъпило ПТП с материални щети за пострадалото лице. Установява се от протокола, че по отношение на лек автомобил м.м.“****“ с рег. № *** са констатирани видими щети, изразяващи се в спукана предна табела, а по отношение на лек автомобил м.м.“****“ с рег. № *** са констатирани видими щети, изразяващи се в спукана задна броня. Установява се от протокола, че в същия по отношение на лекия автомобил м.м. “****“ с рег. № *** е отразена сключена застраховка „ГО“ в „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД по застрахователна полица № BG/30/12002777699, валидна до 01.10.2021 г.. Установява се от протокола, че е образувано ДП под ЗМ № 286/11.11.2020 г. по описа на ОД на МВР Плевен, работата по което продължава към момента на съставяне на протокола.

Установява се от представената по делото план – схема на ПТП към

констативен протокол № 316000-43214/24.11.2020 г., изготвена мл. автоконтролър в С“ПП“ при ОД на МВР Плевен М .В., че същата отразява движението при ПТП на всеки от участниците в него. От схемата се установява, че ищцата е пресичала ул. „***“ на пешеходна пътека в посока от ул. „***“ към блок „***“.

Установява се от представеното по делото писмо от разследващ полицай при ОД на МВР Плевен с изх. № от 19.10.2021 г. /л.50/, че към датата на изготвяне на писмото по ДП ЗМ № 286/11.11.2020 г. няма привлечено лице в качеството на обвиняем и се извършват процесуално следствени действия.

Установява се от представените по делото писмени доказателства – епикриза И.З № 8602/2020 по КП№217.1, издадена от МБАЛ „АВИС – МЕДИКА“, ООД, гр. Плевен, фактура № 8396/22.11.2020 г., издадена от МБАЛ „АВИС – МЕДИКА“, ООД, гр. Плевен, болничен лист № E20202453484/22.11.2020 г., /л. 17 – л. 20 вкл./, че ищцата З.Ф., към този момент на 61 г. е приета за лечение на 16.11.2020 г. в Отделението по ортопедия и травматология при МБАЛ „АВИС – МЕДИКА“ ООД, гр. Плевен за периода 16.11.2020 г. – 22.11.2020 г., заплатила е комплект ортопедични импланти на болничното заведение на 22.11.2020 г. на стойност **1 150 лв.** и на същата е разрешен отпуск поради временна неработоспособност за периода на болничното лечение с диагноза: счупване на горния край на табията /голям пищял/, закрито операцио. Установява се от епикризата, че окончателната диагноза, поставена на ищцата при лечението ѝ е: фрактура тибие проксималис синистра, като при постъпването си е снета анамнеза, че оплакванията ѝ са във връзка с ПТП на **11.11.2020 г.** и травма на ляв крак със силна болка в областта на колянна става и подбедрица, невъзможни движения на същата, нестабилност, насочена от спешен кабинет за оперативно лечение, избити 2 зъба горе дясно /първи и втори/ и 2 зъба долу ляво /първи от втори/ от ПТП. Установява се от епикризата, че при прегледа на ищцата са констатирани оток и кръвонасядане в областта на лявата подбедрица и колянна става, палпаторна болка в областта на проксималната трета на тибия, невъзможно поради болка натоварване на крака. Установява се, че след направени изследвания на ищцата на същата е проведено оперативно лечение на 17.11.2020 г. – КВРФ на проксимална тибия, открита репозиция на латерален тибиаден кондил и вътрешна фиксация с реконтурирана заключваща плака за проксимална тибия, като ищцата е изписана с добре

зарастваща оперативна рана. Установява се, че на ищцата са предписани превръзки на 3 дни, придвижване с помощни средства 60 дни, анти тромбозна профилактика за 20 дни.

Установява се от представените по делото писмени доказателства – писма от ГФ изх. № 24-01-21/14.01.2020 г. и изх. № 24-01-21/25.03.2020 г., че на 12.01.2021 г. е образувана щета въз основа на е подадено от ищцата чрез пълномощника ѝ адвокат Т. Г. от САК заявление до ГФ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в резултат на ПТП, осъществено на **11.11.2020 г.**, от същата са поискани допълнителни писмени доказателства във връзка с хода и резултата на воденото ДП, след което на решение на УС на ГФ, взето на 25.03.2021 г. е отказано изплащане на обезщетение, тъй като не са представени от нейна страна изисканите писмени доказателства.

Установява се от представената по делото от ищцата разпечатка за извършена проверка от ГФ за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към **11.11.2020 г.** по отношение на лекия автомобил м.м.“****“ с рег. № ***, че към посочената дата във водения от ГФ регистър няма активна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила.

Установява се от представената по делото от третото лице- помагач разпечатка за извършена проверка от ГФ за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към **02.10.2020 г.** по отношение на лекия автомобил м.м.“****“ с рег. № ***, че към посочената дата във водения от ГФ електронен регистър има активна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила № 83181504, при застраховател „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД, валидна от 02.10.2020 г. до 01.10.2021 г., като справка е направена по рама на автомобила. Видно от справка, че в същата като забележка е посочено, че не са изпълнени задължения по чл. 263 ал. 1 от КЗ да бъде уведомен застрахователя за промени в регистрационния номер на МПС, който да подаде данни в ИЦ към ГФ.

Установява се от представеното по делото по реда на чл. 192 от ГПК от третото неучастващо по делото лице „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД, гр. София писмено доказателство - застрахователна полица № BG/30/12002777699, валидна от 01.10.2020 г. до 01.10.2021 г., че между Д. Г. А. и „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лек автомобил м.м.“****“ с рама

№ ***, при разсрочено плащане на застрахователната премия, като договорът е сключен за ЗД чрез застрахователен брокер „Ес Ди Ай Груп“ ООД, гр. София. Установява се от представения по делото анекс № 1 към застрахователната полица на 02.10.2020 г., че страните по застрахователния договор са сключили същия с посредничеството на посочения по-горе застрахователен брокер и в анекса е посочено, че застраховката се отнася до МПС рег. № ***, като номера на автомобила е изписан на място отнасящо се за номер на талон. Установява се, че по застрахователната полица е платена към този момент първата вноска на застрахователната премия в размер на 64,19 лв..

Установява се от писменото становище на третото неучастващо по делото лице „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД, гр. София чрез упълномощен адвокат А. К., че при оформяне на анекс № 1 към застрахователната полица на 02.10.2020 г. застрахователния брокер погрешно е въвел информацията в полето номер на талон /СРМПС/, при застрахователя не е постъпила информация за предоставяне на регистрационния номер на автомобила в указания в допълнителното споразумение към полицата срок, поради което договорът за застраховка е прекратен автоматично.

Установява се от представеното по делото по реда на чл. 192 от ГПК от третото неучастващо по делото лице Комисия за финансов надзор /КФН/ писмо от 10.12.2021 г. до Д. Г. А., че във връзка с негова постъпила жалба е извършена проверка и е констатирано, че е налице издадена на **01.10.2020 г.** застрахователна полица № BG/30/12002777699, сключена между него и „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД за застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лек автомобил м.м. „****“ с рама № *** без ДК№, валидна за срок от една година до 01.10.2021 г. Констатирано е, че към полицата е издадено и допълнително споразумение от същата дата, съгласно което застрахованото лице се е задължило в 30 – дневен срок да представи пред застрахователя необходимите по закон документи за установяване на надлежно регистриране на автомобила пред компетентните органи на МВР, като се е съгласило, че при неизпълнение на това задължение застрахователят има право предсрочно да прекрати застрахователния договор след изтичане на определения срок. При проверката е констатирано, че полицата е подадена от застрахователя в ИЦ на ГФ като прекратена от застрахователя, считано от 03.11.2020 г.. Установява се, че според КФН договорът за застраховка е

сключен в нарушение на чл. 489 ал. 5 от КЗ, тъй като полицата е издадена за срок по-дълъг от 30 дни, за което нарушение ще бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на застрахователя. Констатирано е, че в регистъра на КАТ на МВР с рег. № *** отговаря на МПС с рама № ***, както и сключването на анекс № 1 към застрахователната полица, издаден на 02.10.2020 г., неразделна част от полицата, с посредничеството на „Ес Ди Ай Груп“ ООД, гр. София, в който са променени обстоятелствата относно регистрацията на автомобила и номер на талон чрез вписване на ***. Установява се, че според КФН застрахованото лице е изпълнило задълженията си да представи документите за надлежна регистрация на автомобила на застрахователя, а от обясненията на застрахователя се установява, че застрахователния брокер е допуснал техническа грешка при изписване на регистрационния номер на автомобила в полето отнасящо се до номер на талон /СРМПС/, поради което полицата е прекратена автоматично след деня, следващ изтичането на 30 дни от сключването ѝ. Установява се, че КФН е насочила застрахования да потърси правата си спрямо застрахователя на застрахователния брокер – „ЗЕАД Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД по застраховка „Професионална отговорност“, валидна за периода.

Установява се от показанията на свидетеля АНГ. КР. Г. /син на ищцата/ и свидетелката Р. Й. Ф. /сестра на ищцата/, че същите имат непосредствени впечатления от състоянието на ищцата от момента на осъществяване на ПТП на 11.11.2020 г. и към момента на разпита им в о.с.з. на 21.12.2021 г. и показанията им кореспондират помежду си. Установява се, че ищцата е била откарана в Спешна помощ веднага след ПТП с оплаквания от силни болки в областта на левия крак, болки в лицето и устата от избитите зъби. Установява се, че след като е констатирано тежкото счупване на тибиялната кост на крака на ищцата е насочена за оперативно лечение и същото е извършено в МБАЛ „АВИС – МЕДИКА“, където е оперирана от д-р *** и д-р *** и при операцията са поставени импланти на крака. Установява се, че състоянието на ищцата след операцията също било тежко и през цялото време е била на болкоуспокояващи, с антибиотично и антикоагулантно лечение. Установява се, че при лечението на ищцата в дома ѝ след това същата изживяла големи страдания, тъй като повече от 50 дни нямала право да стъпва на крака си и се нуждаела от чужда помощ за най-елементарни нужди, което наложило свидетелката Ф. да се пренесе да живее в дома ѝ за да бъде ежедневно до нея и да я обгрижва. Установява се, че ищцата не е можела да стане от леглото и свидетелката я хранила, мила, сменяла памперсите ѝ, почиствала, грижела се да приема необходимите медикаменти, като целият процес бил свързан със

силни болки както в счупеното място, така и в гръбначния стълб, при който болките се получили в резултат на продължителното залежаване. Установява се, че за останалите нужди на ищцата същата получавала помощ от сина си, който през почивните дни в период от повече от шест месеца се връщал от град София за да пазарува необходимите на ищцата хранителни продукти и медикаменти, да помага при раздвижването ѝ, вдигането ѝ и другите грижи за нея. Установява се, че през следващите четири месеца, т.е. от втория до шестия месец след ПТП ищцата се нуждаела от рехабилитация и рехабилитаторът е идвал в дома ѝ с цел да започне да ходи с патерици. Установява се, че извършването на рентгенови изследвания, прегледи и физиотерапевтичните процедури също били свързани с болки и страдания за ищцата, тъй като живее на трети етаж във вход без асансьор и се налагало близки на семейството да помагат всеки път за свалянето и качването ѝ по етажите до дома ѝ, като я носят на ръце. Установява се, че ищцата е имала хематом и в десния крак, който също бил свързан с болки, но постепенно отшумял и не се усложнил, но отокът на левия ѝ крак съществува и към момента и ѝ създава затруднения при ходене, като и към момента ищцата чувства болки и затруднения и не може да върви на по-дълги разстояния. Установява се, че психиката на ищцата също пострадала значително от случилото се и тя се чувствала депресирана, загубила вяра, че ще се възстанови напълно и ще има нормален живот, чувства страх да се движи сама по улиците и към момента, чувствала се зле от това, че останала без работа и доходи, не може да спи без антидепресанти, непрекъснато се връща към преживяното и изпитва страх, притеснява се от визията си и контактите с други хора поради липсващите четири зъба, страхува се от автомобили, включително да се вози в автомобил, получава паник атаки. Установява се, че до ПТП ищцата имала трудов договор, работела с клиенти и имала нормален живот, но след случилото се работодателят ѝ предпочел да прекрати договора си с нея поради дългото ѝ отсъствие и външния ѝ вид след загубата на четирите зъба, които притеснявал клиентите. Установява се, че и към момента ищцата не може да дъвче добре храната си, приема повече течна храна, има дискомфорт при хране, който се отразява и на храносмилането ѝ, както и тъй като ищцата е пенсионер няма финансова възможност да започне поставяне на импланти на мястото на избитите зъби въпреки извършените консултации с лекари в тази насока. Установява се, че поставената пластина в крака на ищцата най-вероятно ще наложи извършване на втора операция за изваждането ѝ, а за изграждане на нови зъби се нуждае от значителни средства като при първоначалните прегледи са посочени размери между 20 000 – 28 000 лв..

Установява се от заключението на приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице доц. д-р Д.Д. по писмени данни без преглед на ищцата, което като компетентно и безпристрастно изготвено съдът възприема, че от данните по делото се установява, че в резултат на ПТП на **11.11.2020 г.** на ищцата са причинени следните

травматични увреждания: фрактура /счупване/ на горния крак на големия пръст на костите на подбедрицата на левия крак, избиване на първи и втори горни десни зъби и избиване на първи и втори долни десни зъби, оток и кръвонасядане в областта на ляво коляно, както и в горната част на подбедрицата /мястото на счупването/. Вещото лице заключава, че уврежданията са резултат от тъпи травми, като механизма на тяхното получаване може да бъде получен по начина и в обстановката, описани в ИМ – блъсната като пешеходец от лек автомобил / най-вероятно с бронята/ в областта на долните крайници, отхвърляне на тялото и последващо падане върху настилка. Вещото лице установява, че оздравителния процес при такъв вид счупвания продължава около три месеца и половина, като в конкретния случай по делото липсват представени медицински документи за поява и лечение на усложнения и удължаване на оздравителния процес, както и за проведени физиотерапевтични и рехабилитационни процедури, поради което приема, че най-вероятно не са били необходими с оглед добра консолидация /зарастване/ на счупването и други усложнения. Вещото лице установява, че след около 4 месеца след травмата функциите на долния крайник са били практически възстановени и не се очаква негативно отражение върху общото здравословно състояние на ищцата. Предвид възрастта на ищцата според вещото лице не се изключва възможността при промяна на времето или при по-голямо натоварване на крайника тя да изпитва някакви болки, но тя не следва да имат практическо значение за ежедневната ѝ трудова и битова дейност. Според вещото лице по делото липсват представени медицински документи за прегледи и лечение при психиатър и психолог, които да удостоверяват влошаване на психичното ѝ здраве. Вещото лице заключава, че разходите за остеосинтетичен материал имат връзка с предприетото оперативно лечение на ищцата, като заключащата ортопедична плака и винтове, за покупката на които е представена фактура са били необходими за операцията след счупването.

Установява се от заключението на приетата по делото съдебно-автотехническа експертиза, изготвена от вещото лице инж. В.И., което като компетентно и безпристрастно изготвено съдът възприема, че произшествието се състои в сблъсък между челна част на лек автомобил „****“ с рег. № *** и задната част на лек автомобил “****“ с рег. № *** и последващ удар между предна част на лек автомобил “****“ с пешеходката З.Ф., пресичаща пешеходна пътека на ул. „****“. Според вещото лице до сблъсъка, осъществяван на **11.11.2020 г.** двата автомобила са се движили попътно, един след друг в посока към кръговото колело за жк. „Сторгозия“ със скорост около 50 км/ч и когато челната част на автомобил “****“ се е намирала на около 32 метра от пешеходната пътека, намираща се пред Т – образно кръстовище, образувано между ул. „****“ и ул. „****“, водачът на този

автомобил е предприел спиране и е реализирал такова на около 1 м. пред пешеходната пътека, по която към този момент пешеходката З.Ф. се е движила отдясно наляво спрямо посоката на автомобилите. Според вещото лице водачът на лек автомобил „***“ е възприел закъснителното движение и спирация пред него автомобил със закъснение около 1,2 сек. и реагирал със спиране когато се е намирал на разстояние от $S_{отс.2} = 28,4$ м. от мястото на удара с него. Според вещото лице чрез закъснителното движение лек автомобил „***“ е намалил скоростта си до $V_{уд.2} = 5,66$ м/сек = 20,36 км/ч и с тази стойност челната част на МПС се удря в тилната част на „***“ /позиция № 7 от приложение № 1, неразделна част от заключението/, който автомобил в този момент е бил състояние на покой. Според вещото лице към момента на удара между двете МПС пешеходката З.Ф. се е намирала на разстояние от 0,96 м. от мястото на удара с „***“, като е реализирала постъпателно движение отдясно наляво спрямо МПС /позиция № 3 от приложение № 1, неразделна част от заключението/. Според вещото лице след удара двата автомобила се придвижват на известно разстояние, като автомобила „***“ след изминаване на разстояние 1,1 м. се установява в покой /позиция № 8 от приложение № 1, неразделна част от заключението/, а автомобила „***“ след удара придобива скорост /изходяща/ $U_{р.11} = 2,86$ м./сек = 10,29 км/ч и удря с челната си част пешеходката З.Ф.. Според вещото лице ударък се осъществява върху пешеходната пътека като контактноста е между облицовката на предната броня на МПС и долния ляв крайник на пешеходката, който към момента на контакт е опорен и с това е настъпил първоначалния контакт между тях, който от техническа гледна точка представлява началото на удара. Според вещото лице от посоченото начало върху крайника на пешеходката е възникнал ударен импулс, приложен в контактното петно и действащ по посока на движение на автомобила, от което е настъпило съответното телесно увреждане, но и изместване на крайниците и тялото по посока на движението на автомобила – избиване на опорите под масовия център на тялото, с което е започнало пропадане на пешеходката към асфалтовата настилка с едновременно въртене през масовия център до мястото на установяване в покой. Според вещото лице от продължаващото закъснително движение напред автомобила „***“ същият се е установил в покой на 2,6 м. от мястото на контакт между тях, а пешеходката пада пред автомобила и с установяване на автомобила и пешеходката в покой

произшествието приключва. Вещото лице заключава, че непосредствено преди настъпване на произшествието пешеходката е реализирала постъпателно движение отдясно наляво за посоката на движение на двата автомобила със скорост $V_n=3,8\text{ км/ч}=1,05\text{ м/сек.}$, а скоростта на двата попътно движещи се автомобили преди произшествието и реализираното закъснително движение на водачите е около $V=13,9/\text{сек}=50,04\text{ км/ч.}$ Вещото лице заключава, че лекия автомобил „***“ се е намирал на $S_{\text{отс.2}}=28,4\text{ м.}$ от мястото на удара с автомобила „***“ към момента на предприетото спиране от водача, а към този момент пешеходката З.Ф. се е намирала на разстояние $S_{\text{пз1}}=3,46\text{ м.}$ от мястото на удара с автомобила „***“. Вещото лице заключава, че скоростта на лекия автомобил „***“ към момента на реализиране на произшествието е $V=13,9/\text{сек}=50,04\text{ км/ч.}$, към момента на удара в тилната част на автомобила „***“ е $V_{\text{уд.2}}=5,66\text{ м/сек}=20,36\text{ км/ч.}$ скоростта на лекия автомобил „***“ към момента на удара с пешеходката е $U_{\text{р.21}}=2,93\text{ м./сек}=10,55\text{ км/ч.}$ а скоростта на движение на пешеходката към момента на удара е $V_n=3,8\text{ км/ч}=1,05\text{ м/сек.}$ Вещото лице заключава, че от техническа гледна точка причината за настъпване на ПТП е свързана с реализиране на времево закъснение при използване на спирачната система от водача на лекия автомобил „***“ към момента, в който водача на движещия се преди него автомобил „***“ осъществява спиране и се позиционира в покой. Вещото лице посочва, че мястото на първоначалния контакт при удара между двете МПС е отразено върху изготвената от него динамична схема на ПТП, представляваща приложение № 1, неразделна част от заключението като вертикална проекция на контактното петно върху челната част на автомобила „***“ и тилната част на автомобила „***“ върху пътната настилка, в надлъжно направление на $S_{\text{уд.надл.2}}=8,2\text{ м.}$ преди приетия ориентир Ор.№ 1, а в напречно направление мястото на удара е $S_{\text{уд.надл.2}}=2,10-2,30\text{ м.}$ в дясно от южен бордюр на ул. „***“ /позиция № 7 от приложение№ 1/. Вещото лице посочва, че мястото на първоначален контакт при удара между предна част на автомобила „***“ и пешеходката е отразено на схемата като вертикална проекция на контактното петно върху челната част на автомобила „***“ и страничната лява част на пешеходката върху пътната настилка в надлъжно направление на $S_{\text{уд.надл.1}}=1,4\text{ м.}$ преди приетия ориентир Ор.№ 1, в напречно направление мястото на удара е $S_{\text{уд.надл.1}}=2,15\text{ м.}$ в дясно от южен бордюр на ул. „***“ /позиция № 4 от приложение№ 1/. Вещото лице

заклучава, че по делото липсват данни за препятствия ограничаващи и намаляващи видимостта за водача на автомобила „***“, както и че при сравнение на отстоянието на автомобила до мястото на удара към момента, в който водачът е реагирал и предприел действия за спиране с дължина на „опасната зона“ на този автомобил при реална скорост се получава следното неравенство: $S_{отс.2}=28,4 \text{ м.} < O_p \text{ м.}=30,74 \text{ м.}$, от което може да се направи извода, че водачът на лек автомобил „***“ е допуснал закъснение при използване на спирачната система на автомобила към момента, в който движещият се преди него автомобил е реализирал спиране, с което сам се е поставил в невъзможност да предотврати удара между МПС, респ. ПТП. Вещото лице заключава, че пешеходката З.Ф. е имала техническа възможност да възприеме процесните МПС преди мястото на удара като местонахождение, посока и направление, като е била на пешеходната пътека на разстояние $S_{п32}=0,96 \text{ м.}$ от мястото на удара и в покой към момента на удара между двете МПС. Постралата от техническа гледна точка не е имала как да прецени, че водачът на автомобил „***“, движещ се след спрелия пред пешеходната пътека автомобил „***“ допуска закъснение при използването на спирачната система и ще реализира удар между двете МПС, от което ще последва контакт с нея.

Съгласно разпоредбата на чл. 558 ал. 5 от КЗ у вреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда, ако Гаранционният фонд не е платил в срока по чл. 496 от КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното обезщетение, като се прилага и чл. 380 от КЗ. С посочената разпоредба е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу Гаранционния фонд, който предвижда изтичането на тримесечен срок от сезирането на застрахователя по реда на чл. 380 КЗ за доброволно уреждане на отношенията между пострадалия и застрахователя по повод заплащане на застрахователно обезщетение. При съобразяване на тези разпоредби съдът приема, че за да е допустима и да се приеме за разглеждане претенцията по чл. 558 ал. 5 вр. чл. 557 ал.1 от КЗ е необходимо ищецът да докаже, че е сезирал застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение по реда на чл. 380 ГПК и че е изтекъл срокът по чл. 496 ал. 1 КЗ, но застрахователят не е платил, отказал е да плати или увреденият не е съгласен с размера на обезщетението. При тези правни

изводи и съобразяване на описаните по-горе писмени доказателства относно подаденото заявление от ищцата до ответника ГФ, гр. София, съдът приема, че предявените с ИМ искове с правно основание чл. 558 ал. 5 вр. чл. 557 ал. 1 т. 2 б. „а“ вр. чл. 519 ал. 1 т. 1 от КЗ във вр. чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД са допустими.

При съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, подробно посочени по-горе и установената в основа на тях фактическа обстановка по спора, съдът приема, че са налице предвидените в закона предпоставки за ангажиране отговорността на ответника по следните съображения: Като съобрази представените по делото писмени и гласни доказателства, както и заключенията на приетите по делото медицинска и техническа експертизи, подробно обсъдени по – горе, съдът приема, че е осъществен фактическият състав на чл. 45 от ЗЗД от Е. Д. А., тъй като е налице виновно противоправно извършено деяние от нейна страна при управление на МПС в резултат на което на ищцата са причинени вреди. Налице е виновно и противоправно поведение на третото лице – помагач Е. Д. А., която на **11.11.2020 г.** причинило ПТП, управлявайки МПС – лек автомобил м.м.“****“ с рег. № *** в нарушение на правилата за движение по пътищата по непредпазливост причинила неимуществени и имуществени вреди на ищцата, а именно: телесни повреди на ищцата, изразяващи се в фрактура /счупване/ на горния крак на големия пръст на костите на подбедрицата на левия крак, избиване на първи и втори горни десни зъби и първи и втори долни десни зъби, оток и кръвонасядане в областта на ляво коляно и в горната част на подбедрицата /мястото на счупването/, емоционални и психически страдания, както и имуществени вреди за поставяне на заключваща ортопедична плака и винтове в пряка причинна връзка с увреждането. Съгласно разпоредбите на ал. 1 и 2 на чл. 20 от ЗДвП водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, както и при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Съгласно разпоредбите на ал. 1 и 2 на чл. 119 от ЗДвП водачът на нерелсово пътно

превозно средство е длъжен при приближаване към пешеходна пътека да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре, а при заобикаляне на спряло пред пешеходна пътека пътното превозно средство да се движи с такава скорост, която да му позволи да спре, за да пропусне преминаващите по пешеходната пътека пешеходци. Безспорно се установи по делото от представения протокол за ПТП и схема към него, както и от заключението на приетата САТЕ, че управляваният от Е. Д. А. лек автомобил м.м.“****“ се е движел със скорост разрешена за населено място – 50,04 км/ч. и е имал техническа възможност да спре възприемайки спирането на движещия се преди него лек автомобил „****“ пред надлежно обозначена пешеходна пътека с цел пропускане на пешеходец, но е водачката е реагирала закъснително, с което е станала причина за удар между двете МПС, респ. за придаване на скорост на спрения лек автомобил „****“ и удар от негова страна на правилно пресичащата пешеходната пътека ищца. Деянието е противоправно, тъй като Е. Д. А. в качеството на водач на МПС е нарушила цитираните по-горе разпоредби на чл. 20 ал. 1 и ал. 2 и чл. 119 ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП. Деянието е виновно при форма на вината непредпазливост, тъй като от страна на ответника и третото лице – помагач не е оборена презумпцията на чл. 45 ал. 2 от ЗЗД, съгласно която във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното. Съдът приема за доказано по делото, че настъпилият вредоносен резултат – фрактура /счупване/ на горния крак на голям пищял на костите на подбедрицата на левия крак, ведно с отоците и останалите увреждания на крака са довели до трайно затруднение на движенията на левия крак на ищцата, а избиването на посочените по-горе четири зъба е довело до трайно затруднение при храненето на ищцата и влошаване на външния ѝ вид и са пряка последица от противоправното поведение на виновната водачка Е. Д. А., в резултат на което е настъпило ПТП. Неоснователни според съда са възраженията на ответника и третото лице – помагач на ответника за наличие на валидно сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лекия автомобил м.м.“****“ с рег. № *** към датата на настъпване на ПТП – **11.11.2020 г.** Констативния протокол за ПТП има обвързваща съда доказателствена сила за обстоятелствата, установени от длъжностните лица от МВР в кръга на правомощията им, но не и по отношение на съществуването на договора за

застраховка, тъй като представянето застрахователна полица, сключена в предходен момент не е достатъчно за да се направи извод за съществуващо застрахователно правоотношение към датата на ПТП. Безспорно от представените писмени доказателства – застрахователна полица, анекс към нея и писмени становища на КФН и „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД, гр. София се установява, че по отношение на лекия автомобил е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на 01.10.2020 г., с анекс от 02.10.2020 г. между Д. Г. А. и „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД, както и че договорът е прекратен едностранно от застрахователното дружество, считано от 01.11.2020 г., като застрахователното дружество е уведомило Гаранционен фонд за прекратяване на договора за застраховка и липсата на действащ договор за застраховка е отразено в електронния регистър на Информационния център на Гаранционен фонд, воден при условията на чл. 571 ал. 1 от КЗ. Съдът приема, че от значение за правилното решаване на делото е обстоятелството дали договорът за застраховка „Гражданска отговорност“ е прекратен в съответствие със закона едностранно от застрахователя с оглед наличието на доказателства за изпълнение на задълженията на застрахованото лице по договора, респ. съществува ли този договор към датата на ПТП, но счита, че този преюдициален спор не би могъл да бъде решен в това производство, поради липса в производството на надлежно предявен установителен иск за съществуване на договорното отношение между страните по застрахователния договор, които наред с това не са страни в настоящото производство. Няма пречка този иск да бъде предявен в отделно гражданско производство и настоящото производство да бъде спряно до приключване на преюдициалния спор, но с оглед липсата на представени по делото доказателства в същия или в друг съд се разглежда такова дело към момента на приключване на съдебното дирене, респ. постановяване на решението по делото не са налице основанията на чл. 229 ал. 1 т. 4 от ГПК, както и основания да се приеме, че към **11.11.2020 г.** по отношение на лекия автомобил м.м. “****” с рег. № *** е налице валидно сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ с „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве“ АД. Налице са предпоставките на чл. 558 ал. 5 вр. чл. 557 ал. 1 т. 2 б. „а“ вр. чл. 519 ал. 1 т. 1 от КЗ за ангажиране отговорността на ГФ, тъй като по делото не е доказано, че МПС, с което е причинено ПТП към дата на извършването му **11.11.2020 г.** е имало застраховка „Гражданска

отговорност“.

Съгласно разпоредбата на чл. 51 ал. 1 от ЗЗД обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. То може да бъде платимо еднократно или периодически.

По основателността на иска на ищцата за неимуществени вреди за сумата от 40 000 лв. /предявен като частичен от иск за 100 000 лв/: Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно Постановление № 4 от 23.XII.1968 г. на ПВС понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При съобразяване на установената задължителна практика на ВКС, съдът приема, че при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да съобрази характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето на ищеца, ако има такова, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др., вида на страданията и болките, които ищецът е преживял, както и обстоятелството дали същите ще се задълбочават за в бъдеще и какви са прогнозите за оздравяването му.

Съдът като съобрази заключението на вещото лице доц. д-р Д.Д., представените по делото писмени доказателства, както и показанията на разпитаните двама свидетелки, които кореспондират помежду си, приема за доказани по делото обстоятелствата, че в резултат на процесното ПТП ищцата е получила твърдените в ИМ увреждания, изразяващи се в фрактура /счупване/ на горния крак на големия пръст на костите на подбедрицата на левия крак, избиване на първи и втори горни десни зъби и първи и втори долни десни зъби, оток и кръвонасядане в областта на ляво коляно, както и горната част на подбедрицата /мястото на счупването/. Съдът приема за доказано, че към момента на ПТП и непосредствено в дните след това за период от около три - четири месеца ищцата е претърпяла значителни физически болки и страдания, след което за период от около 4 месеца по време на рехабилитацията болките били със средна сила на интензитет и по-слаби в последващия период от около 5-6 месеца. Съдът приема за доказано, че за период от около 3 месеца след ПТП, в който е включено и оперативното ѝ лечение от една седмица ищцата е загубила изцяло възможността да се движи и да се грижи сама за себе си за да задоволява и най-елементарните си нужди и се е нуждала от чужди грижи денонощно, след което за период от

няколко месеца през който е ползвала патерици се е нуждала от помощ от други лица за придвижване за рехабилитация или каквато и да е друга дейност извън дома ѝ, че ищцата е загубила трудоспособността си за около половин година, че към датата на подаване на ИМ здравословното състояние на ищцата по отношение на фрактурата на левия крак е възстановено в голяма степен, като е нормално с оглед тежестта на травмата същата да изпитва болки и затруднения при по-продължително ходене или промяна на времето, доколкото по делото не са представени писмени доказателства от страна на ищцата за усложнения на здравословното ѝ състояние в тази насока, намиращи се в пряка причинна връзка с травмата при ПТП. Съдът приема за доказано по делото, че за период от два – три месеца ищцата е търпяла интензивни болки и страдания в резултат на избиването на 4 зъба, два от които отгоре и два отдолу, а след този период и към момента същата търпи неудобства при хранене и произтичащите от това храносмилателни проблеми в резултат на липсата на значими за отхапването зъби, чиято липса е невъзвратима по естествен начин. Съдът приема за доказано по делото, че освен физическите страдания ищцата е претърпяла и значителни емоционални и психически болки и страдания за период от около една година, като е изживял остра стресова реакция и процесното ПТП като стресор е довело до временна промяна в живота ѝ във връзка с инвалидизираните я травматични наранявания, като тревожността и стреса не са преодоляни година след това, тъй като от събраните по делото гласни доказателства се установява, че и към момента ищцата не е успяла да овладее безпокойствата, свързани с физическото ѝ състояние и липсващите зъби, продължава да чувства тревожност и отчаяние, изпитва страх да се движи сама по улиците и да се вози в автомобил, не може да спи без антидесанти, притеснява се да излиза от дома си и се среща с други хора. Безспорно се установи по делото, че до ПТП ищцата е имала нормален за възрастта и семейното си положение живот, работела, грижела се сама за себе си, а след увреждането за период от около една година качеството на живота ѝ се влошило значително в резултат на получените травми при ПТП. Съобразявайки високият интензитет на физическите и психическите болки и страдания на ищцата от момента на извършване на деянието до подаване на ИМ, възрастта ѝ към момента на увреждането – 61 години, обстоятелството, че необходимостта да бъде обгриждана от други лица за дълъг период от време и значителния период на неработоспособност са се отразили негативно на личността и емоционалното ѝ състояние за период от една година и обстоятелствата, при които са получени травматичните увреждания, продължителността на лечебния и възстановителен процес, претърпяната оперативна интервенция, съпътствана с интензивни болки и страдания; обстоятелството, че преди увреждането ищцата е била в добро здравословно състояние, а след увреждането за период от около шест месеца не е можела изобщо или пълноценно да извършва ежедневни действия, в това число да се движи сама с цел лечение или задоволяване на нуждите си със съпътстващите

негативни отражения на това състояние върху психиката ѝ и нейната личностна, социална и професионална реализация и икономическите условия в страната, съдът намира, че на основание чл. 52 ЗЗД на ищцата следва да бъде определено обезщетение за причинените неимуществени вреди, изразяващи се във физически, емоционални и психически болки и страдания в размер общо на **60 000 лв.**, дължимо от ответника, от което се присъди изцяло претендирания размер от **40 000 лв.**, като за разликата до пълния размер от **100 000 лв.** според съда искът се явява недоказан и поради това неоснователен. Частично основателни с оглед доказателствата по делото към момента на приключване на съдебното дирене са възраженията на ответника за завишаване на размера на обезщетението за неимуществени вреди, като с оглед тежестта на увреждането на ищцата съдът приема, че обезщетението в посочения по-горе е съобразено и с размера на присъжданите обезщетения за подобни увреждания на здравето от други съдилища. Следва да се посочи, че по отношение на необходимите парични суми за лечение на избитите четири зъба на ищцата съдът кредитира изцяло свидетелските показания и приема, че действително ищцата се нуждае от скъпоструващо лечение за имплантиране на липсващите зъби за да се възстанови в някаква степен способността ѝ да се храни нормално и да се подобри външния ѝ вид, който безспорно е засегнат от травмата, но приема, че не следва да съобразява стойността на това лечение, респ. болките и страданията, с които то неминуемо би било съпътствано, както и останалите разходи свързани с него при определене на обезщетението за неимуществени вреди, предмет на разглеждания иск, доколкото посочените вреди се бъдещи и след настъпването им правото на ищцата да иска обезщетяването им като имуществени и неимуществени вреди в последващ момент не е преклудирано. По същият начин според съда към момента на приключване на съдебното дирене не биха могли да бъдат съобразени при определяне на обезщетението и бъдещите болки и страдания на ищцата във връзка с ново оперативно лечение с цел изваждане на поставената плака в левия ѝ крак.

По основателността на иска на ищцата за имуществени вреди за сумата от 1 150 лв.:

Съдът като съобрази заключението на вещото лице доц. д-р Д.Д. и представените по делото писмени доказателства, приема за доказано по делото обстоятелството, че в резултат на процесното ПТП ищцата е направила разходи в размер на **1 150 лв.** за остеосинтетичен материал - заключващата ортопедична плака и винтове във връзка с осъществяването ѝ оперативно лечение след счупването на левия ѝ крак, за които разходи е представена фактура. Съдът намира, че по делото се установи по безспорен начин пряка причинна връзка между непозволеното увреждане, извършено виновно от третото лице – помагач на ответника и претърпените от ищцата имуществени вреди в размер на претендираната сума.

По делото са налице твърдения в отговора на ИМ за съпричиняване на

вредоносния резултат от страна на ищцата, но същите се явяват недоказани по делото с оглед заключението на САТЕ, в което вещото лице заключава, че макар да е възприела двете МПС, ищцата в качеството на пешеходец, пресичащ пътното платно на пешеходна пътека в конкретната ситуация не е имала възможност да прецени, че водачът на автомобил „***“, движещ се след спрелия пред пешеходната пътека автомобил „***“ допуска закъснение при използването на спирачната система и ще се реализира удар между двете МПС, от което ще последва контакт с нея. С оглед на този извод на вещото лице, съдът приема, че определеното по реда на чл. 52 от ЗЗД обезщетение, както и обезщетението за имуществени вреди не следва да бъдат намалявани при условията на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД.

Гаранционният фонд не е делинквент, нито застраховател, а дължи обезщетение за забава при определени в закона предпоставки. Съгласно чл. 558 ал. 1 изр. 2 от КЗ лихвите за забава на Гаранционния фонд се изчисляват и изплащат при спазване на чл. 497 КЗ, а по силата на чл. 497 ал. 1 от КЗ застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 ал. 3; 2. изтичането на срока по чл. 496 ал. 1, освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3 от КЗ. Съдът съобрази искането на ищцата за присъждане на законната лихва върху размера на обезщетението за неимуществени вреди от датата **11.11.2020 г.** до окончателното ѝ заплащане, както и искането на ищцата за присъждане на законна лихва върху размера на обезщетението за имуществени вреди от датата **22.11.2020 г.**, но счита, че искането за присъждане на законна лихва върху всяко от обезщетенията за периода до **12.04.2021 г.** е неоснователно и следва да се остави без уважение. По делото се доказва, че е налице постановен отказ от страна на ответника след дадени указания за представяне на допълнителни доказателства към ищцата при условията на чл. 106 ал. 3 от КЗ, които същата не е изпълнила, поради което приема, че ответникът е изпаднал в забава по отношение на заплащането на обезщетенията на датата, на която е изтекъл тримесечния срок по чл. 496 ал. 1 от КЗ, респ. претенцията за заплащане на законна лихва върху главниците е неоснователна за периода до **12.04.2021 г.**

Ищцата е освободена от внасяне на ДТ и разноски по реда на чл. 83 ал. 2 ГПК, поради което на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да заплати ДТ по сметка ПОС в размер на **1 646 лв.** върху уважената част от исковете, както и сумата от **715 лв.** - разноските по делото за възнаграждения на вещите лица, заплатени от бюджета на съда.

С оглед уважената част от исковете и представените доказателства по реда на чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА в полза на пълномощника на ищцата адвокат Т. Г. от САК следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер общо на **1 764,50 лв.**, определено в минимално предвидения размер в чл. 7 ал. 2 т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на ВАС съобразно защитавания оценяем интерес по двата иска.

С оглед изхода на делото в полза на ответника не следва да се присъждат разноски за юрисконсултско възнаграждение. На третото лице - помагач на ответника разноски по делото за адвокатско възнаграждение не се дължат независимо от изхода на делото на основание чл. 78 ал. 10 от ГПК, съгласно която разпоредба на третото лице - помагач не се присъждат разноски, но то дължи разноските, които е причинило със своите процесуални действия.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 558 ал. 5 вр. 557 ал. 1 т. 2 б. „а“ във вр. 519 ал. 1 т. 1 от КЗ във вр. чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, гр. София, ***** ДА ЗАПЛАТИ** на З. Й. Ф., ЕГН ***** от гр. Плевен, ул. *******, със съдебен адрес за призоваване: адвокат Т. Г. от САК, гр. София, ***** сумата 40 000 лв. /по частичен иск от иск за 100 000 лв./**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически, емоционални и психически болки и страдания от фрактура /счупване/ на горния крак на големия пръст на костите на подбедрицата на левия крак, избиване на първи и втори горни десни зъби и избиване на първи и втори долни десни зъби, оток и кръвонасядане в областта на ляво коляно, както и в горната част на подбедрицата /мястото на счупването/, в резултат на ПТП, осъществено на **11.11.2020 г.**, причинено от Е. Д. А., ЕГН ***** при управление на лек автомобил м.м. „****“ с рег. № ******* без валидно

сключена застраховка „Гражданска отговорност“, **ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 12.04.2021 г. до окончателното ѝ изплащане**, като относно претенцията за присъждане на законна лихва върху главницата за периода от 11.11.2020 г. до 12.04.2021 г. вкл. **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА на основание чл. 558 ал. 5 вр. 557 ал. 1 т. 2 б. „а“ във вр. 519 ал. 1 т. 1 от КЗ във вр. чл. 45 от ЗЗД ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, гр. София, *** **ДА ЗАПЛАТИ** на З. Й. Ф., ЕГН ***** от гр. Плевен, ул. ***, с със съдебен адрес за призоваване: адвокат Т. Г. от САК, гр. София, *** сумата 1 150 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на ПТП, осъществено на **11.11.2020 г.**, причинено от Е. Д. А., ЕГН ***** при управление на лек автомобил м.м. „****“ с рег. № *** без валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“, **ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 12.04.2021 г. до окончателното ѝ изплащане**, като относно претенцията за присъждане на законна лихва върху главницата за периода от 22.11.2020 г. до 12.04.2021 г. вкл. **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, гр. София, *** да **ЗАПЛАТИ** по сметка Плевенският окръжен съд държавна такса в размер на **1 646 лв.** и сумата от **715 лв.** за направени по делото разноски за възнаграждения на вещи лица.

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА ГАРАНЦИОНЕН ФОНД, гр. София, *** да **ЗАПЛАТИ** в полза на адвокат Т. Г. Г., ЕГН ***** от САК, гр. София, *** **сумата от 1 764,50 лв.** за адвокатско възнаграждение по оказана безплатна правна помощ по делото на ищцата З. Й. Ф..

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на Е. Д. А., ЕГН ***** от гр. Плевен, ул. *** като трето лице - помагач на страната на ответника Гаранционен фонд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Великотърновския Апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните, с въззивна жалба.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____